

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 209/05
28.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Драгише Ђорђевића, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића, као чланова већа, са саветником Драганом Лужњанин, као записничарем, у кривичном поступку против оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и бранилаца оптуженог АА, адв.АБ и адв.АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К. број 103/04 од 29.11.2004.године, у седници већа одржаној на дан 28.3.2005.године, у присуству браниоца оптуженог АА, адв.АБ а у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца АВ, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и бранилаца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Крушевцу К. број 103/04 од 29.11.2004.године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Крушевцу К. број 103/04 од 29.11.2004. године оптужени АА оглашен је кривим због извршења једног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од осам година, уз урачунавање времена проведеног у притвору почев од 9.јула 2004.године па надаље. Истом пресудом обавезан је да плати на име паушала 5.000 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 122.209,30 динара у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, док су оштећени ББ и ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Крушевцу због одлуке о казни са предлогом да Врховни суд, као другостепени, ожалбену пресуду преиначи и оптуженом АА изрекне строжу казну,

- бранилац оптуженог АА, адв.АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни са предлогом да Врховни суд, као другостепени ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак да исту преиначи у смислу жалбеног предлога и

- бранилац оптуженог АА адв.АВ, због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Окружни јавни тужилац у Крушевцу допунио је своју жалбу прилажући петицију грађана Општине ЖЖ који изражавају своје незадовољство због казне за коју сматрају да је исувише блага и да је та петиција потписана од стране 909 грађана Општине ЖЖ.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж.бр. 335/05 од 24.2.2005.године предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и ожалбена пресуда преиначи тако што ће се оптуженом АА изрећи строжа казна затвора а да се жалбе бранилаца овог оптуженог одбију као неосноване.

Пошто је поступљено у смислу члана 375. ЗКП Врховни суд је одржао седницу већа о којој је уредно обавестио заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог адв.АВ, и којој је присуствовао бранилац оптуженог адв. АБ, на истој размотрио списе предмета заједно са ожалбеном пресудом, па је по оцени навода из изјављених жалби, става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писаном поднеску и става браниоца оптуженог из седнице већа, нашао:

Жалбе су неосноване.

У проведеном поступку нису учињене нити побијана пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, па ни повреде кривичног закона на које Врховни суд, као другостепени у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности, па ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује у жалби браниоца оптуженог адв.АБ, јер је првостепени суд противречност из изреке око времена извршења кривичног дела отклонио решењем о исправци пресуде од 26.1.2005.године којим решењем је извршена исправка грешке при изради пресуде и означено као време извршења време "око 2,30 сати" па је на тај начин навод жалбе у односу на ову повреду неоснован, а неоснован је и навод у жалби истог браниоца где је првостепени суд учинио изреку пресуде противречно самој себи када је нашао да оптужени "није користио десну страну коловоза", а затим утврђује "да је користио и део леве стране коловоза" јер по оцени Врховног суда у овом случају се не ради о противречностима, већ првостепени суд закључује да у једном моменту оптужени није користио своју десну коловозну траку, већ да је прешао у леву коловозну траку у којој је иначе и дошло до контакта између возила којим је управљао оптужени и возила којим је управљао сада покојни ПП. Такође нема ни противречности у односу на утврђење суда о степену алкоholeмије оптуженог АА критичном приликом, првостепени суд је дао и довољно разлога у односу на облик виности са којим је оптужени извршио предметно кривично дело .

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у жалбама бранилаца оптуженог наводи се да су истовремено битне повреде одредаба кривичног поступка довеле до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, и даље се указује да се пресуда практично заснива само на налазу и мишљењу Технолошког факултета-Саобраћајни одсек из ЗЗ, да остале доказе који постоје првостепени суд није ценио, да се налаз и мишљење вештака из Технолошког факултета у ЗЗ заснива на произвољностима, да је погрешно утврђено да се место контакта између возила којим је управљао оптужени АА и возила ИИ којим је управљао ЈЈ налази на почетку трага гребања на левој коловозној траци гледано у смеру кретања возила оптуженог у дужини од 5,50 метара и удаљен од средишне уздужне линије 0,60 центиметара, да је по ставу ове жалбе ово одлучна чињеница али да је она погрешно утврђена и следствено томе довела је до погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне осуде. У односу на ову околност у жалби браниоца оптуженог наводи се да је тачно да тај предметни траг постоји, али код чињенице да је од стране вештака утврђено да је пнеуматик са предњег левог точка ИИ одмах отпао, онда остаје нејасно зашто у наставку до заустављања предметног возила нема таквих трагова гребања иако се ради о раздаљини од око 36 метара и даље да је управо возач тог возила ЈЈ изјавио да када је изашао из свог возила да је приметио у непосредној близини возила отпалу гуму – пнеуматик са левог предњег точка. По ставу ове жалбе и то је кључна околност, а такође је кључно то што вештаци у свом налазу утврђују најпре да на месту контакта није било чврстих препрека а потом у односу на оштећења на хладњаку предметног возила дозвољавају да је таквих препрека било. У тој жалби се даље наводи да је и возач возила ИИ ЈЈ био под дејством алкоholeа од око 1,40 примила и да он стога није био обичан сведок, да је његов исказ требало посебно ценити и у жалби се указује да је његов исказ у супротности са налазом и мишљењем вештака саобраћајне струке из Технолошког факултета, затим да је овај сведок говорио да је дошло до заносења његовог возила, међутим, да трагови заносења од стране његовог возила на лицу места нису утврђени. Даље се указује да у овом случају није вршена симулација предметне саобраћајне незгоде у времену и простору што је пропуст од стране вештака и да по ставу ове жалбе трагови заносења у зони уздужне линије која дели коловоз не потичу од десног точка возила којим је управљао оптужени већ од левог точка и ту околност су вештаци погрешно утврдили. Првостепени суд није имао у виду и остале доказе и трагове и то посебно у виду отпалог стакла на месту судара, тако да је могао уз помоћ других доказа да утврди највероватније место конатка и због тога ова жалба предлаже да се обави ново вештачење од стране вештака саобраћајне струке, да је остало неутврђено да ли су лица која су настрадала у овој саобраћајној незгоди била везана појасевима у возилу, те затим да ли је и у којој мери сведок ЈЈ допринео да дође до ове саобраћајне несреће јер је био под дејством алкоholeа.

Изложени жалбени наводи бранилаца оптужених у односу на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда су неосновани.

Првостепени суд је правилно из изведених доказа за несумњиво утврдио да је оптужени био под дејством алкохола, да је та алкохолисаност компромитовала његове возачке способности, да је контакт остварио најпре са возилом ИИ прешавши делом на супротну коловозну траку и да је потом након протеча 0,9 секунди или пређених 17,5 метара остварио судар прешавши на леву коловозну траку и којом приликом је у возилу којим је управљао сада покојни ПП страдала смртно три лица . Оваква своја утврђења суд је засновао између осталог и на налазу и мишљењу вештака Саобраћајне струке са Технолошког факултета – Саобраћајни одсек у ЗЗ који налаз је у потпуности прихватио а такође је на несумњив начин од стране вештака утврдио и алкохолисаност оптуженог критичном приликом и при том дао правилне разлоге зашто је нашао да је оптужени кривично дело у основном облику извршио са евентуалним умишљајем које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, као другостепени, а првостепени суд је правилно нашао да се теже последице као квалификаторне околности у овом кривичном делу у виду смрти три лица могу приписати само нехату оптуженог.

Према томе, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице како оне од значаја за радњу извршења наведеног кривичног дела, тако и околности под којима је исто учињено, утврђен је и субјективни однос оптуженог према тим радњама. О томе су у побијаној пресуди дати правилни и исцрпни разлози које прихвата и овај суд.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон када су радње оптуженог АА правно квалификоване као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС па се наводи у жалбама бранилаца оптуженог да је у конкретном случају повређен кривични закон показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни по жалбама бранилаца оптуженог и Окружног јавног тужиоца у Крушевцу, Врховни суд налази да је првостепени суд навео околности којима се руководио при одмеравању казне из члана 41. ОКЗ, а жалбеним наводима бранилац оптуженог и Окружног јавног тужиоца не доводи се у сумњу утврђене околности од значаја за одмеравање казне, нити се у изјављеним жалбама истичу неке нове околности које нису цењене од стране првостепеног суда, па Врховни суд налази да су жалбе бранилаца оптуженог и Окружног јавног тужиоца и у овом делу неосноване. У изречену казну затвора правилно је првостепени суд оптуженом АА урачунао време које је провео у притвору почев од 9.7.2004.године па до правноснажности пресуде.

Са свега изнетог Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде а на основу члана 388. ЗКП.

Записничар, Председник већа

Драгана Лужњанин, с.р. судија,

Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

СШ